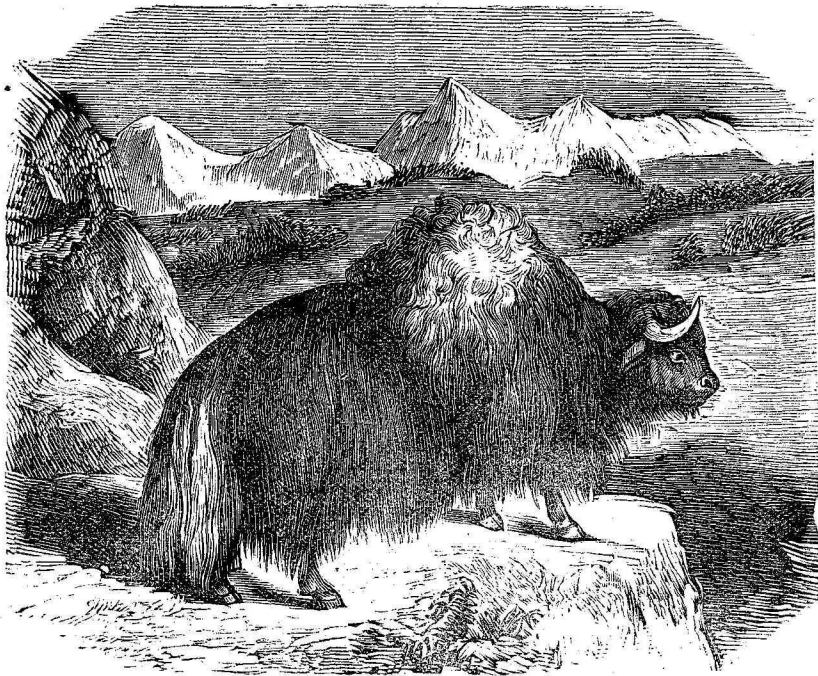

τοὺς πρέσβεις, τοὺς ὁποίους ἐπεμψεν, ὑπεδέχθη καλῶς ὁ Αὔγουστος καὶ ἐχάρισε τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Ἡ διάδοχος αὐτῆς εἶναι πιθανῶς ἡ Κανδάκη, τῆς ὁποίας ὁ Εὐνοῦχος ἐδαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκουμεν εἰς τὸ ἔγδοον κεφάλαιον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ πόλις Μερὸν σήμερον εἶναι κατεστραμμένη καὶ μόνον ἐκτεταμένα ἔρειπια αὐτῆς σώζονται, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπαντῶνται πολλαὶ μικραὶ πυραμίδες περιέρρου σχήματος. Μεταξὺ τῶν ἔρειπιῶν εὐρέθησαν προσέτι

καὶ πολλὰ ἀνάγλυφα, παριστῶντα τὰς βασιλίσσας τῆς Αἰθιοπίας, ὡς προσφερούσας δῶρα εἰς τὰς θεοτήτας τῶν. Καὶ ναὶ μὲν ἐξ ἀρχαιότατων χρόνων ὑπῆρχεν εἰς τὴν Αἰθιοπικὴν γλῶσσαν μετάφρασις τῶν Παλαιῶν Γραφῶν, ὁ λαὸς ὅμως τῆς Αἰθιοπίας δὲν ἐλάτρευε τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο μὴ σὰς φανῆ παραξενόν διότι καὶ σήμερον εἰς πολλὰ ἔθνη εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁποίων ὑπάρχουν αἱ θεαὶ Γραφαὶ καὶ πωλοῦνται τόσον εὐθὺνὰ, οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων δὲν γνωρίζουν οὐδὲ λατρεύουν τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα.

Γιάκ ὁ Θιβέτιος.

ΓΙΑΚ ἢ ΒΟΥΒΑΛΟΣ ΘΙΒΕΤΙΟΣ.

Ἡ παρούσα εἰκονογραφία παριστᾷ εἰδὸς τι βουβάλου, εὐρισκομένου εἰς τὴν Θιβητιαν καὶ ὀνομαζομένου Γιάκ. Τὸ ζῶον τοῦτο κατοικεῖ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τῶν κειμένων 10 ἕως 20 χιλιάδας ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὰ ὄρη ταῦτα φυσικῶς εἶναι πάντοτε πολὺ ψυχρὰ, τὸ δὲ ζῶον δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπ' αὐτῶν νὰ ζήσῃ, ἐὰν ἡ θεία πρόνοια δὲν τὸ εἶχεν ἐφοδιάσει μὲ μακρὰς, πυκνάς, ἐριώδεις τρίχας καὶ μὲ πολὺ πάχος. Αἱ λιπαραὶ τρίχες του, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ κυλήται καὶ νὰ κοιμᾶται, συντείνουσι πρὸς ἀσφάλειαν καὶ ἀνάπαυσίν του. Οὕτω δὲ καλῶς προφυλαγμένον δὲν φοβεῖται τὰς χιόνας, καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν πέσῃ, αἱ μαλακαὶ τρίχες του τὸ προφυ-

λάττουσι ἀπὸ βλάβην καὶ σώζουσι τὴν ζωὴν του. Οὕτως ὁ Θεὸς εἰς ὅλα Αὐτοῦ τὰ πλάσματα ἔδωκεν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον εἰς αὐτά.

Τὸ κρέας τοῦ ζώου τούτου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξαιρετος τροφή διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ δὲ δέρμα εἰς διαφόρους αὐτοῦ χρεῖας.

Ἡ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.

Πρέπει νὰ κάμνωμεν τὸ καλόν, πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ κακόν.

Ἄλλὰ τί τὸ καλόν; τί τὸ κακόν;

Τούτου ὁ δικαστὴς εἶναι ἐντὸς ἡμῶν, ἀποφασίζει δὲ, καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι καταφανής.

Ἡ θλίψις εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνου, ὅστις ἔπραξε τὸ κακόν, τὸ ἐρυθνίμα εἶναι εἰς τὰς παρσιὰς του, φεῦ-

γει τὴν ἡμέραν καὶ κρόπτεται ἐντροπιασμένος.

Διότι ὁ λογισμὸς τοῦ ἐγείρεται ἐναντίον τοῦ, καὶ τῷ δεικνύει τὸ κακὸν, καὶ τὴν ἀσχημίαν τοῦ κακοῦ.

Ἐκεῖνος, ὅστις πράττει τὸ καλὸν, ἔχει τὴν ψυχὴν ἡσυχον, καὶ δὲν φοβεῖται τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων.

Διότι ὁ λογισμὸς τοῦ τὸν ὑποστηρίζει, τὸν φωτίζει καὶ τῷ δεικνύει τὴν καλὴν ὁδόν.

Ἐπιφέρει ἐντὸς ἡμῶν αἰσθησις, ἣτις μᾶς λέγει «Ἰδοὺ τὸ καλὸν, καὶ ἰδοὺ τὸ κακόν.» Αὕτη ἡ αἰσθησις εἶναι ἡ συνειδήσις. Ἡ συνειδήσις εἶναι ὁ τρόμος τῶν κακῶν, ἡ χαρὰ τῶν καλῶν.

Ἡ συνειδήσις τοῦ κακοῦ τὸν καταδικάζει, καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐπαινοῦν. Ἡ συνειδήσις τοῦ καλοῦ τὸν δικαιοῦναι, καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τὸν καταδικάζουν.

Ἡ συνειδήσις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἣτις ἀκούεται ἐντὸς ἡμῶν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ I. Δ. Ζ.

ΟΙ ΚΑΛΜΟΥΚΟΙ ΤΑΡΤΑΡΟΙ.

Μεταξὺ τῶν Καλμούκων Ταρτάρων αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦσι τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν ἵππικὴν. Καλμούκος ἔφιππος φαίνεται ὡς μεθυσμένος, καὶ ὡς ἔτοιμος νὰ πέσῃ κατὰ πᾶσαν σιγμὴν, ἂν καὶ οὐδέποτε πίπτῃ. Ἄλλ' αἱ γυναῖκες κάθηνται μετὰ πλείονος ἐλευθερίας, καὶ ἵππεύουσιν ἀξιόλογα. Τὴν τελετὴν τοῦ γάμου τελοῦσιν οἱ Καλμούκοι ἔφιπποι. Πρώτῃ ἵππευεῖ ἡ κόρη, καὶ τρέχει ταχύτατα. Ὁ ἐραστής ἐπιδιώκει καὶ ἂν προλάβῃ αὐτήν, θεωροῦνται νενυμφευμένοι, καὶ ἐπιστρέφουσιν ὁμοῦ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ γαμβροῦ. Ἄλλ' ἐνίοτε συμβαίνει ἡ κόρη νὰ μὴ νουσιμηθῆται τὸν ἐπιδιώκοντα, καὶ τότε καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, νὰ μὴ προληφθῇ. Διηγοῦνται δὲ, ὅτι οὐδέποτε Καλμούκις τις πρόελθῃ, ἂν μὴ εἶχε κλίσει πρὸς τὸν διώκοντα αὐτήν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑ.

Ἐπιφέρει μεταξὺ τῶν ἐν Βιέννῃ κατοικούντων Ἰουδαίων ἡ συνήθεια νὰ ἐνταφιάζουν ἐπισήμως κατὰ πᾶν ἔθροον ἔτος πάσας τὰς Ἰερὰς αὐτῶν Γραφὰς, αἵτινες κατ'ἡμέραν ἀχρηστοὶ ἐνταφιάζουν δ' αὐτὰς ἐν πομπῇ καταθέτοντες ἐν λάκκῳ ἐπὶ τούτῳ κατασκευασμένῳ, ἀφοῦ τὰς βάλουν εἰς λινοὺς σάκκους. Μετὰ τοῦτο ἐκθέτουν εἰς δημοπρασίαν τὸν τόπον τῆς ταφῆς, καὶ τὸ προσελθὸν ἀργύριον ἀφιερῶσι πρὸς τὴν διατήρησιν τῶν δημοσίων σχολείων. Ἡ πρὸ μικροῦ γενομένη τοιαύτη δημοπρασία ἐχορήγησεν εἰς τὰ μνησθέντα σχολεῖα περὶ τὰς 10000 δρ. Ὡστε ἡ Ἁγία Γραφή καὶ διὰ τῆς ταφῆς αὐτῆς ὠφελεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΒΡΕΦΟΥΣ.

Ὡς ἄστρον φαινότατον ἀνέτειλας, ὦ βρέφος·
 Πλὴν αἰφνιδίως ζωφερὸν ἐκάλυψέ σε νέφος.
 Εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον παρουσιάσθης μόλις,
 Καὶ θάνατος ἀηλεῶς σ' ἀφήρπασεν ἐξώλης.
 Πρὶν ἔτι φθάσῃς ἐπὶ γῆς νὰ θέσῃς πρῶτον βῆμα,
 Μὲ ἀπηνῆ ἢ Ἄτροπος ψαλίδα τὸ σὸν νῆμα
 Ἀπέκοψε, καὶ τάφος
 Ζοφώδης σ' ὑποδέχεται, ψυχρὸν, μοιραῖον σκάφος!
 Ἀνέτειλας ἀλλ' ἔδυσας σχεδὸν πρὶν ἀνατελεῖν,
 Καὶ χωρισθεῖσα ἡ ἀγνὴ ψυχὴ σου ἐκ τῆς ὕλης
 Ἀπέπτ' εἰς τὰ οὐράνια τοῦ Πλάστου ὑπερῶα
 Ὡς ἄσπιλος περιστερὰ, ἀκῆρατος, ἀθάνα.
 Ὡς βρέφος ἐκ τοῦ μηδενὸς προήχθης εἰς τὸ εἶναι,
 Προτοῦ πλὴν σὲ κατὰσχωσιν αἱ λύπαι καὶ ὀδύνη,
 Πρὶν σὲ λυπήσῃ πόνος,
 Τὴν πρόσκαιρον κατέλιπες κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
 Καὶ εἰς τοῦ Πλάστου τὰς μονὰς ἀπῆλθες ἐν εἰρήνῃ,
 Ἐνθα οὐκ ἔστι στεναγμὸς, οὐ λύπη, οὐκ ὀδύνη,
 Καὶ τῆς ἀγνεῖας τὸν λαμπρὸν ἐκεῖ φοροῦν χιτῶνα
 Θὰ ψάλλῃς σὺν τοῖς Χερουβεὶμ τὸν ἅπαντα αἰῶνα
 Τὸν ὕμνον τὸν Τρισάγιον,
 Βρέφος ἀγνὸν καὶ ἅγιον.
 Πρὶν εἰς λειμῶνα εὐανθῆ πατήσῃς ἔτι πόδα,
 Πρὶν τὰ ὠραῖα ὑσφρανθῆς ἢ εὐώδη τούτου ῥόδα,
 Πρὶν ἔτι χεῖρα ἐπ' αὐτῶν ἐκτείνῃς, ἵνα δρέψῃς,
 Καὶ μὲ ἐν στέμμα ἐξ αὐτῶν τὸ μέτωπόν σου στέψῃς,
 Μὲ πόδα ἀγαλλόμενον πρὶν ἐπ' αὐτῶν σκιρτήσῃς,
 Πρὶν εἰς τὰ χεῖλη σου τ' ἀγὰ τὸν κύλικα ἐγγίσῃς
 Τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν δεινῶν,
 Ὁ θάνατος σ' ἐμάρανεν ὡς τ' ἄνθος τὸ ἑαρινόν.
 Μόλις τὸ φῶς ἠτένισας ἡλίου ἐφημέρου,
 Καὶ τοῦ φωτὸς ἐπόθησας ἐκείνου τ' ἀνεσπέρου
 Τὴν λάμπιν τὴν ἀίδιον, καὶ τοὺς αἰθέρας σχίζων
 Πτερόεις ἄγγελος φωτὸς, ἐξ οὐρανοῦ κομίζων
 Τὸ πρόσταγμα τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον τοῦ Πλάστου,
 Τὰς ἀπορρήτους ἐκτελῶν καὶ κτίσεις καὶ βουλὰς του,
 Τὰς κτερώγας ἀνοίγων
 Σὲ φέρει ἐναέριον ἐπὶ λευκῶν πτερύγων.
 Καὶ διαβαίνων μετὰ σοῦ ἀέρας καὶ νεφέλας,
 Εἰς τ' οὐρανοῦ τ' ἀνέσπερον σ' ἀναβιδάζει σέλας,
 Κ' ἐκεῖ σελαγιζόμενον μὲ θείας λαμπηδόνας,
 Τὸν Πλάστην θὰ ὕμνολογήσῃς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,
 Καὶ ἡ ἀγνή σ' εὐπρόσδεκτος θὰ ἦναι ἐκείνα,
 Ὡς εὖσομος λιβανωτὸς καὶ σμύρνα καὶ κασία,
 Ἐκεῖ εὐδαιμονίαν,
 Ἐκεῖ μακαριότητα θὰ χαίρῃς αἰωνίαν.

I. ΙΣΗΓΟΝΗΣ.